ထူးဆေးဆေးခါးချပ်

ဆရာများသည် တပည့်အမျိုးမျိုးနှင့် သူတို့၏အကျင့်စာရိတ္တကိုလည်းကောင်း၊ ဆရာဝန်များသည် လူနာအမျိုးမျိုးနှင့် ရောဂါဘယများကိုလည်းကောင်း၊ တရားသူကြီးများသည် မိမိရုံးသို့ ရောက်လာသော အမှုအမျိုးမျိုးကိုလည်းကောင်း တွေ့ကြရသည်ဖြစ်ရာ အသက်အရွယ်ကြီး၍ ထိုအလုပ်များမှ အနားယူကြသောအခါ စိတ်ထဲတွင် အမှတ်တရစွဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အရာများ အလွန်နည်းပါးလေသည်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်အား မည်သည့်အချိန်က မည်သည့်လူနာကို မှတ်မိပါသလောဟုမေးရာ၊ မမှတ်မိသကဲ့သို့ တရားသူကြီးတစ်ယောက်အား မည်သည့်နှစ် မည်သည့်နေ့ရက်က အပြစ်ပေးလိုက်သော မည်သည့်တရားခံကို မှတ်မိပါသလောဟုမေးလျှင် မှတ်မိလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။ ဆရာဝန်များသည်လည်းကောင်း၊ တရားသူကြီးများသည်လည်းကောင်း မိမိတို့ အလုပ်ဝတ္တရားများအတိုင်း ဆောင်ရွက်သွားခြင်းမျှသာဖြစ်၍ ပုဂ္ဂိုလ်စွဲအားဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ မသိချေ။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် လူနာ၏အသားကိုကိုင်

တွယ်စမ်းသပ်ရာ၌ ယောကျ်ား၊ မိန်းမဟုသော အသိဉာဏ်ဖြင့် တွေ့ထိခံစားမှုပင် မရှိချေ။ ထို့အတူ တရားသူကြီးသည်လည်း မည်သည့်တရားလိုသည် မည်သူဖြစ်သည်၊ မည်သည့်တရားခံသည် မည်သူဖြစ်သည်၊ မည်သူ့ကိုချစ်သည်၊ မည်သူ့ကိုမုန်းသည်ဟူ၍ မရှိချေ။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်သည် ဆေးခန်းမှ ထွက်လာသောအခါ မည်သည့်အရာကိုမျှ အမှတ်မထား၊ မည်သည့်လူနာကိုမျှ သတိမရတော့ဘဲရှိသကဲ့သို့ တရားသူကြီးတစ်ယောက်သည်လည်း တရားခွင်မှဆင်းလာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် တရားလိုများ၊ တရားခံများ၊ သက်သေများ၊ အမှုတွဲများ၊ ဥပဒေများသည် အိမ်သို့မပါဘဲ ရုံးခန်း၌ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။ အလုပ်မှ ထွက်သွားသောအခါ၌မူ ပြောစရာမရှိတော့ချေ။

အစဉ်အလာအရ ဤသို့ပင်ဖြစ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာမူ အလုပ်မှ အနားယူပြီးသည့်နောက် ယခုအချိန်တွင် ဆယ်နှစ်မျှရှိပြီဖြစ်သော်လည်း ယခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲတွင် မမေ့ပျောက်ဘဲ စွဲမြဲကျန်ရစ်ခဲ့သော အမှုတစ်ခုရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ ထိုအခါက ကျောက်ဖြူမြို့တွင် အထူးအာဏာရ နယ်ပိုင်တရားသူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နယ်ပယ်အတွင်းဖြစ်ပွားသော လူသတ်မှုများကို "မူလမှု"အဖြစ် စစ်ဆေးရ၏။ ရဲဘက်မှ အမှုတွဲပြုလုပ်တင်ပြရသော မူလမှုများကို ကျွန်ုပ်က ဆောက်ရုံးတရားသူကြီးအဖြစ် စစ်ဆေးရ၍ အကယ်၍ သက်သေခံအထောက်အထား ယုတ္တိရှိ၍ နိုင်လုံလောက်သည်ဟု ယူဆက စက်ရှင်ရုံးသို့ တင်ပို့ရ၏။ သို့သော် တရားလို

အစိုးရဘက်မှ သက်သေခံချက်များ မလုံလောက်ခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ ယုတ္တိ ယုတ္တာမရှိခဲ့သော်လည်းကောင်း၊ အချိတ်အဆက်မညီမညွတ်ဘဲ ယိမ်းယိုင်ပြိုပျက်ခဲ့သော်လည်းကောင်း ကျွန်ုပ်သဘောအတိုင်း လွှတ်ပစ်နိုင်လေသည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်ရုံးမှ လွှတ်ပစ်ခဲ့သော် သက်သေမလုံလောက်သဖြင့် လွှတ်ပစ်ရသော "တရားရှင်" လွှတ်ခြင်းမျှသာဖြစ်၍ အကယ်၍ ရဲဘက်က နောက်ထပ်မံသက်သေခံများရရှိခဲ့သော် ထပ်မံအမှုဖွင့်နိုင်လေသည်။ စက်ရှင်ရုံးသို့ရောက်၍ "တရားသေ" လွှတ်ပြီးသောအခါမှသာ အမှုကို ရဲဘက်က ထပ်မံ မဖွင့်နိုင်တော့ဘဲ တစ်ခါတည်းပိတ်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ တရားသူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့်အတွက် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အမှုကြီးငယ်တို့ကို စစ်ဆေးလျက်အပြစ်ပေးတန်လျှင်ပေး၊ လွှတ်တန်လျှင် လွှတ် ပြုလုပ်နေရသော်လည်း၊ မည်သူ့အား မုန်းတီး၍ အပြစ်ပေးလိုက်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ မည်သူ့အား သနားသဖြင့် လွှတ်ပစ်လိုက်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း မရှိချေ။ ရတနာသုံးပါး၊ မိဘဆရာသမားသည့် အနန္တငါးပါးကို ကိုင်းရှိုင်းရိုသေလေးစားခြင်း၊ ကာတိလေးပါး မလိုက်စားခြင်း၊ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်ခြင်း စသောဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ စာရေးကြီးဘဝမှ မြို့အုပ်ရာထူးကိုရပြီးနောက် ငါးနှစ်အကြာတွင် ဝန်ထောက်ဖြစ်၍လာခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ရုံးသို့ လူသတ်မှုတစ်ခုရောက်ရှိလာရာ သတ်သည်ဟု စွပ်စွဲခြင်းခံရသော တရားခံမှာ မွန်မွန်ရည်ရည်ရှိ၍ ရုပ်ရည်သန့်ပြန့်သော အသက် ၄၀ ခန့်ရှိလူတစ်

ယောက်ဖြစ်၏။ အမှုမှာ သူ၏ယောက်ဖ(မိန်းမ၏ မောင်ဝမ်းကွဲ)ကို သတ်သောအမှုဖြစ်လေသည်။

အမှုတွင် မျက်မြင်သက်သေဟူ၍ တစ်ယောက်သာရှိ၏။ ထိုသက်သေမှာလည်း အခြားသူမဟုတ်၊ သူ၏ ဇနီးပင်ဖြစ်လေသည်။ အခြားသက်သေတစ်ယောက်မှာ အခင်းဖြစ်ပွားပြီးစတွင် ရောက်လာသော အသက် ၁၂ နှစ်အရွယ်ရှိ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ ယင်းအမှုကိုစီရင်ရန်မှာ ထိုသက်သေများ၏ ထွက်ချက်၊ တရားခံထွက်ချက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဖြစ်ပျက်မှုအခြေအနေများကို ပေါင်းစပ်ကာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ယုံမယုံဟူသော ပြဿနာပေါ်တွင် တည်ရှိလေသည်။

ပထမဦးစွာ အမှုလိုက်ရဲအရာရှိကို စစ်ဆေးပြီးနောက် မျက်မြင်သက်သေဖြစ်သော တရားခံ၏ဇနီးကို စစ်ရ၏။ ပြီးသောအခါ ထမင်းချက်မိန်းကလေးကို စစ်၏။ ထို့နောက် ဆရာဝန်ကိုစစ်၏။ နောက်ဆုံးတွင် တရားခံအားစစ်ရန်အလှည့်ရောက်သောအခါ တရားခံက မိမိအမှုမှာ ရှုပ်ထွေးနက်နဲသော အချက်အလက်များ ပါရှိသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ အမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပွားရပုံများမှာလည်း အတော်ပင်ရှည်လျားသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မိမိဘက်မှ တင်ပြမည့်သက်သေမှာလည်း လူသက်သေမဟုတ်ဘဲ အသက်မရှိသော အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ဖြစ်သဖြင့်တစ်ကြောင်း ဖြစ်သဖြင့် နှုတ်ဖြင့်အစစ်မခံဘဲ စာဖြင့်ရေး၍ အစစ်ခံရန် ခွင့်တောင်းသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဥပဒေရှိသည့်အတိုင်း ခွင့်ပြုလိုက်ပြီးလျှင် ရက်ချိန်းပေးလိုက်လေသည်။

ရက်ချိန်းစေ့သောနေ့တွင် တရားခံသည် လျှောက်လွှာစက္ကူနှင့် ၁၀ မျက်နှာခန့်ရှိသော အစစ်ခံချက်များကို တင်ပြ၍ ငှင်းနှင့်အတူ ၂ ပေခွဲခန့်ရှိသော သစ်နက်သားတစ်မျိုးဖြင့် ထုလုပ်ထားသည့် အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကိုတင်ပြလေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ထူးခြားခြားခြားတင်ပြသော သက်သေခံချက်များကို တစ်ကြိမ်မျှ ကျွန်ုပ်မတွေ့ဖူးချေ။

အောက်တွင် ကျွန်ုပ်ရေးသားဖော်ပြအံ့သော စာများမှာ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသလောက် တရားခံတင်ပြသော အစစ်ခံချက်များဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် အစအဆုံး ၃-၄ ခေါက်မျှ ဖတ်မိလေသည်။ ဤကဲ့သို့ စိတ်ဝင်စားသဖြင့်လည်း ယခုတိုင် ကျွန်ုပ်မှတ်သားမိခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်၏တင်ပြချက်မှာ ထိုအခါက တရားခံရေးသားတင်ပြချက်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင်မဟုတ်စေကာမူ တတ်နိုင်သမျှ အနီးကပ်ဆုံးဖြစ်၍ အဓိပ္ပါယ်သဘောသက်ရောက်ပုံမှာမူ ထပ်တူထပ်မျှ တိကျမှန်ကန်ပါကြောင်း။

* * *

တရားခံအစစ်ခံချက်။

မောင်အောင်ဘန်း၊ အသက် ၄၂

မြန်မာ ရခိုင် ဗုဒ္ဓဘာသာ။

ကျွန်တော်သည် ကုန်သည် ပွဲစားအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်၍ လွန်ခဲ့သော ၅ နှစ်ခန့်က မဝါနုဆိုသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပါသည်။ လူကြီးချင်း စေ့စပ်ထိမ်းမြားအကြောင်းပါခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ချင်းမှာ အလွန်ချစ်ခင်သင့်မြတ်ပါသည်။ ထိုအခါက ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၃၄ နှစ်၊ မဝါနုအသက်မှာ (၂၂)နှစ်ဖြစ်ပါသည်။

မဝါနုမှာ အချက်အပြုတ်၌လည်းကောင်း၊ အိမ်ထောင်သိမ်းဆည်းရေး၌လည်းကောင်း၊ လင်သားအပေါ် ပြုစုရာ၌

လည်းကောင်း၊ အလွန်တော်၍ကျေနပ်နှစ်သိမ့်မှုဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းကို အလှအပပြင်ဆင်ခြင်း၊ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာကို ပြုပြင်ခြင်းတို့တွင် များစွာဝါသနာပါသည်။ ကျွန်တော့်အိပ်ခန်းမှာ အတော်ပင်ကျယ်၍ ဧည့်ခန်းအလယ်၌ စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်ခုံကို ချထားသည့်ပြင် အခန်းထောင့်များတွင် ရုပ်လုံးတစ်ခုခုသော်လည်းကောင်း၊ အလှစိုက်မျိုးထားသော ပန်းအိုးသော်လည်းကောင်း ထားရှိပါသည်။ ခေါင်းရင်းခန်းတွင် အရုပ်များထည့်သော မှန်ဘီရိုတစ်လုံးရှိရာ အထဲတွင် သစ်သားရုပ်၊ ကြွေရုပ်၊ ကြေးရုပ်၊ သံရုပ်၊ ရွှံ့စေးရုပ်မှမကျန် စုဆောင်းထည့်သွင်းထားသဖြင့် အလွန်ပင် "ကလေး" ဆန်ကြောင်းဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော်က ပြောပြပါသည်။ မဝါနှသည်ငယ်စဉ်က ကစားခဲ့သော အိုးကလေး၊ ခွက်ကလေး၊ ယမင်းရုပ်နှင့် အခြားကလေးကစားစရာများပါ တရိုတသေ သိမ်းဆည်းထားတတ်သဖြင့် ကျွန်တော်က ဤကဲ့သို့ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဧည့်ခန်းရှိ အလှထားသောအရုပ်များ၊ ကြွေနှင့်ကြေးပန်းအိုးများ၊ ပန်းများကိုလည်း မကြာခဏပြောင်းလဲပြင်ဆင်လေ့ရှိရာ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဝါသနာကို တစ်စုံတစ်ရာ တားမြစ်ခြင်းမပြုဘဲ လိုက်လျောပါသည်။ ဝါသနာဆိုသည်မှာ စွန့်ပစ်ရန် ခဲယဉ်းကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့ နေထိုင်သည့်အိမ်ကလေးမှာ တောရွာနှင့်မလိုက်အောင် အဆင်အပြင်လှပ၍ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာလည်း အလွန်ပင် ပြေပြစ်သာယာခဲ့ပါသည်။

တစ်နေ့သော တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရမ်းဗြဲကမ်းခြေ ကျောက်ကျွန်း၊ "စီလက်မော်" ရွာသို့ အိမ်နီးချင်း

မိန်းမပေါ်များနှင့်အတူ ပျော်ပွဲစားထွက်ကြပါသည်။ ကမ်းခြေမှာ အလွန်သာယာ၍ တစ်ခါတစ်ရံ ကမ်းခြေသဲပြင်များ၌ ထူးဆန်းသော ငါးသေများ၊ အရိုးစုများ ပင်လယ်လှိုင်း ပုတ်သဖြင့် မျောပါလာပြီးလျှင် ဒီရေအတက်အကျ၌ တင်၍ကျန်ရစ်ခဲ့သော သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ တုံးတိုတုံးစမှစ၍ ခိုက်သရေများကို အများအပြားတွေ့ရတတ်ပါသည်။

ထိုနေ့မှာ နံနက်ခင်းတွင် လေထန်သဖြင့် ပင်လယ်လှိုင်းများ ပို၍ကြီးပြီးလျှင် ထိုနေ့မျိုး၌ ခိုက်သရေများလည်း အချို့မြေနိမ့်သော နေရာတွင် စုပုံကျန်ရစ်ခဲ့တတ်ပါသည်။

လေငြိမ်သက်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်တော်တို့ နံနက်စာ စားပြီးနောက် နေ့လယ် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်ချိုင့်များကို ယူပြီးလျှင် "ရေမျောကမ်းတင်" ပစ္စည်းများ၊ ခိုက်သရေများကို အပျော်ရှာဖွေကောက်ယူရန် သွားကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ထင်သည့်အတိုင်း မြေနိမ့်ရာ ချိုင့်ဝှမ်းဒေသ သဲမြေသောင်နုံများပေါ်တွင် ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်သဖြင့် တင်၍ ကျန်ရစ်သော သစ်တိုသစ်စများ၊ အမှိုက်သရိုက်များ၊ ငါးသေများ၊ ငါးရိုးများ၊ ကနကမာခွံ၊ ခုံးခွံများကို ရှာဖွေကြရာ အတော်များပင်တွေ့၍ မိမိကြိုက်နှစ်သက်ရာ အလှအယက် ကောက်ယူကြပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇနီးမှာ ပင်လယ်ရေကြီးခွံများကို ရှာဖွေကောက်ယူလျက်ရှိစဉ် ကျွန်တော်လည်း သူတို့ရှာဖွေနေသောနေရာနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ပင်လယ်ရေစပ်နှင့် မနီးမဝေးချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုတွင် အမြင့် ၂ ပေခွဲ လုံးပတ် ၄ ထွာဆိုင်ခန့်ရှိသည်

အရုပ်တစ်ခုနှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသည့် သစ်တုံးလိုတစ်ခုကိုတွေ့ရပါသည်။ အနီးသို့ ကပ်၍ကြည့်ရှုရာ အကြမ်းဖျင်းထုလုပ်ထားဟန်တူသော လူရုပ်လိုလို၊ မျောက်ရုပ်လိုလို ရုပ်လုံးတစ်ခုကိုတွေ့ရသဖြင့် ၎င်းသို့ငြိတွယ်နေသည့် အမှိုက်သရိုက်များ၊ နွယ်ပင်များနှင့် ဒိုက်သရောများကို ဖယ်ရှားပြီးလျှင် ရှင်းလင်းသော သဲသောင်ပြင်တစ်နေရာသို့ ဆွဲယူခဲ့ပါသည်။ ရုပ်လုံး၏အသားမှာ ရင်းထိုက်နှစ်သားလည်းမဟုတ်၊ ရခိုင်ပြည်နှင့် ရိုးမတောင်ပေါ်တွင် ပေါက်ရောက်ရှိသော ရေအုန်းသားလည်းမဟုတ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်အားဖြင့် ရခိုင်များက "စေဟုန်း" ဟုခေါ်ဝေ့ရှိသော အသားမျိုးဟုထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်းလည်း မှန်ကန်ကြောင်း နောင်အခါ တွေ့ရှိပါသည်။ သစ်သားမှာ ညိုပုပ်ပုပ်အရောင်ရှိ၏။ မျက်နှာပုံသဏ္ဌာန်မှာ ကုလားအဘိုးအိုကြီးတစ်ယောက်နှင့်လည်းကောင်း၊ မျောက်ဝံတစ်ကောင်နှင့်လည်းကောင်း တူပါသည်၊ ဦးခေါင်းထိပ်မှာ အပေါ်သို့ ခပ်ချွန်းချွန်းတက်လျက် မျက်နှာနေရာတွင်မှ အမှိုက်သရိုက်များ၊ သစ်စသစ်နများ၊ ရေညှိများ ရှိနေပါသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သစ်ကိုင်းတစ်ခုမဟုတ်ဘဲ လူတို့လက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ရုပ်လုံးတစခုဖြစ်ကြောင်းကား ထင်ရှားပါသည်။

ကျွန်တော့်မှာ အနုပညာကို ဝါသနာပါသော ဇနီးသည်၏ စိတ်ဓာတ်များ ကူးဝင်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ဤအရုပ်ကို ဆေးကြောသုတ်သင်အရောင်တင်ပြီးနောက် တစ်နေရာရာ၌ ထားမည်ဟု စိတ်ကူးကာ သစ်သားစများနှင့် အမှိုက်သရိုက်များကို တတ်နိုင်သမျှ သုတ်သင်ဖယ်ရှား၍ ဇနီးသည်ရှိရာသို့ ထမ်းယူခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ဇနီးသည် အရုပ်ကိုကြည့်ပြီးလျှင် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် . . .

"ကုလားအိုရုပ်ကြီးနဲ့ တူပါတယ်မောင်ရယ်၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ"

"ဘာရုပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် အဆန်းပေါ့ မဝါနုရဲ့"

"မောင် အိမ်ယူလာမလို့လား"

"ယူမယ်လေ"

"ကျက်သရေ မရှိပါဘူးမောင်ရယ်၊ အရုပ်ကြီးက လှလှပပလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အရုပ်က ဆိုးသနဲ့"

"ကောင်းပါတယ် မဝါနုရယ်၊ အိမ်ကျတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးမယ်"

"ဘယ်က မျောပါလာသလဲ မသိဘူးနော်မောင်"

"လှေကြီးဖြစ်ဖြစ်၊ သင်္ဘောဖြစ်ဖြစ် ပျက်လို့ အဲဒီက အရုပ်ဖြစ်မှာပေါ့၊ လှေဦးမှာတပ်ထားတဲ့ အရုပ်မျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်"

"ဟုတ်ချင်ဟုတ်မှာပဲ၊ တရုတ် ပင်လယ်ကူးလှေကြီးတွေမှာ အရုပ်တပ်ထားတာ မြင်ဖူးတယ်"

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် မဝါနုက များစွာသဘောမကျသော်လည်း အရုပ်ကို အိမ်သို့ရောက်အောင် ခဲယဉ်းစွာယူခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့၌ ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှပြန်လာလျှင် ပြန်လာချင်း အရုပ်ကြီးကို ပြုပြင်ပါတော့သည်။ မျက်နှာတွင်ဝုံးနေသော မှို့စေးများ၊ ချေးညှော်များကို အလွန်သေးငယ်သော လက်သဲစောင်းကလေးဖြင့် မှုလမျက်နှာပြင်ကို မထိခိုက်

စေဘဲ ခြစ်၍ပစ်ပါသည်။ ထို့နောက် ကော်ပတ်နုနုဖြင့် စားပါသည်။ ကိုယ်နှင့်အောက်ပိုင်းကိုလည်း ဤနည်းအတိုင်း အချိန်ကုန်ခံ၍ လုပ်ပါသည်။

၃ ရက်မျှ လုပ်မိသောအခါ အတော်ပင် ရုပ်လုံးပေါ်လာပါသည်။ မျက်နှာတွင် ချိုင့်ဝင်နေသော ပါးများ၊ မေးရိုးအထက်တွင် မို့မောက်နေသော အဖုကြီးများ၊ ထောင်၍ထနေသော နဖူးနှင့် နားထင်အကြောကြီးများ၊ ခပ်ဟောက်ဟောက်ရှိနေသော မျက်လုံးအိမ်များ ပေါ်လာပါသည်။ သေးငယ်သော မျက်လုံးနှင့် ချွန်ထွက်နေသော နှာတံမှာလည်း မျက်နှာပေါက်ကို ပို၍ ဆိုးစေသကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် သစ်စေးအနည်းငယ်ကို အောက်ခံဆေးအဖြစ် သုတ်ပေးပြီးလျှင် အပေါ်မှ "တားနစ်" ခေါ် အရောင်တင်ဆီကို သုတ်ပေးပါသည်။ ရုပ်လုံးကြီးမှာ အရောင်ထွက်လာလျက် အတော်ပင် ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ဖြစ်လာပါသည်။ မျက်လုံးနှင့် အတွင်းမျက်ဆံများကိုလည်း ဆေးနက်ထဲတွင် အဖြူစက်ကလေးဖြင့် ခြယ်မှုန်းပေးရာ မျက်နှာအနေအထားပင် ပေါ်လွင်လာပါတော့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်လည်း တစ်ပေသာသာခန့်ဖြင့်သော အောက်ခံခုံတစ်ခုကို ကျွန်းသားဖြင့်ပြုလုပ်ပြီးလျှင် ရုပ်လုံးကြီးကို တင်ထားလိုက်ပါသည်။

"မောင်ကလည်း သူ့အရုပ်ကြီးက လှလွန်းလို့၊ ကျွန်မဖြင့် သူ့မျက်နှာကြီးကြည့်ရတာ ကြောက်တောင်ကြောက်သေးတယ်"

ဟု မဝါနုက မကြာခဏပြောလေ့ရှိပါသည်။ ပထမအဝတ်ကြမ်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ထို့နောက် ဂွမ်းဖတ်များ၊ ပိုး

ထည်စုတ်များဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပွတ်တိုက်ပေးသောအခါ အရောင်တလက်လက်ထွက်လာလျက် မျက်နှာထားပုံမှာလည်း ယခင်ကထက် အသက်ဝင်လာပါသည်။ မျက်နှာကိုအသေအချာကြည့်သောအခါ အရေများတွန့်လိမ်နေသော မျောက်အိုကြီးတစ်ကောင်သည် သွားများကိုဖြဲ၍ ကာ ကျွန်တော်၏မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ထင်မိပါသည်။ သို့နှင့် အရုပ်ကြီးကို အလင်းရောင်များစွာမရှိလှသော ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် နေရာချထားပေးလိုက်ပါသည်။ မဝါနုမှာ ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ အရုပ်ကြီးထားသည်ကိုပင် မကျေနပ်ဘဲ တစ်ဗျစ်တောက်တောက်ပြောနေပါသည်။

အရုပ်ကြီး၏ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက်တွင် ပေါ့ပါးသော သစ်ဖြူသားဖြင့်ပြုလုပ်ပြီးသော ချိုင်းရုပ်တစ်ခု ရှိ၏။ အောက်ခံခုံမှာ ငွေကွပ်ထားသည့် ကြာဖူး ၄ ပွင့်သဏ္ဍာန် ရေအုန်းသားဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော ခုံတစ်ခုဖြစ်လေသည်။ ချိုင်းရုပ်မှာ ကိုင်းပင်များကြားမှ မြေတစ်ဘက်လှမ်း၍ထွက်လာဟန်ဖြစ်ပြီးလျှင် လွန်စွာလှပစွာ ဆေးခြယ်ထား၏။ ပဒုမ္မာမြို့ရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက မဝါနုအား လက်ဆောင်ပေးသော အရုပ်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ဇနီးကိုယ်တိုင် အရိပ်တကြည့်ကြည့်နေသော အရုပ်ဖြစ်လေသည်။

တစ်ခုသော နံနက်ခင်း၌ မဝါနုသည် ချိုင်းရုပ်ကို ဖုံများသုတ်ပြီးနောက် အခြားခေါင်းရင်းဘက်ထောင့်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အောက်ခြေကိုစွတ်၍ "မ" ယူလာ၏။ ခေါင်းရင်းဘက်သို့လာစဉ် လမ်း၌ ကုလားထိုင်တစ်ခု ဆီး၍နေသဖြင့် ထရံဘက်သို့ ခပ်ကပ်ကပ်လာခဲ့ရာ ကျွန်တော်ယူခဲ့သော "ကုလား

အဘိုးကြီး "ရုပ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မဝါနု၏လက်ဝဲဘက် ပခုံးနောက် ခပ်မှိုမှိုထား၍ ယူလာသော ချိုင်း၏လည်တံသည် အဘိုးကြီး၏လက်ဝဲဘက်လက်နှင့်ငြိပြီးနောက် အရုပ်သည် မဝါနုလက်မှလွတ်ကျခါ လည်တံရော ခြေထောက်ပါ ကျိုး၍ သွားလေသည်။

"ဂုန်း" ခနဲအသံကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်သည် အလုပ်ခန်းမှ ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ကူးလာခဲ့ရာ မဝါနုမှာ သူအမြတ်တနိုး ထားသော ချိုင်းရုပ်ကလေး ကျိုးသွားသည်ကို ယူကျုံးမရဖြစ် ကာ သစ်သားစများကို ကြမ်းပေါ်မှ ကောက်ယူလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ သူပြောပုံမှာ ချိုင်းရုပ်ကို ပခုံးနှင့်မှေး၍ယူလာ စဉ် ကုလားအဘိုးကြီးလက်က ချိုင်းလည်ပင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက် သကဲ့သို့ပင် ထင်ရကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော့်အားပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော် ။ "မဟုတ်နိုင်တာပဲနုရယ်၊ အရုပ်က ဘယ်နယ်လုပ် ပြီး လှမ်းဆွဲနိုင်မလဲ"

နု ။ "ကျွန်မယူလာတာ အရုပ်နဲ့လွတ်ပါတယ်မောင် ရယ်၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဒီအရုပ်ကြီး မကြည့်ချင်ဘူးမောင်၊ မျက် နှာကြည့်ရတာ လူကိုခြောက်ပြသလိုပဲ၊ နတော့ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း ကြောက်လာတယ်"

"နုကလည်းကွယ်၊ ကလေးမဟုတ် သူငယ်မဟုတ် စိတ်ထင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေစမ်းပါနဲ့"

"စိတ်ထင်တာမဟုတ်ပါဘူးမောင်၊ ရှေ့နား နည်းနည်း လွန်မှ လှမ်းဆွဲသလို တင်းခနဲဖြစ်သွားတယ်"

"ဒါက ချိုင်းလည်ပင်းနဲ့ သွားငြိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့နုရဲ့"

"ဟင့်အင်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နတော့ ဒီအရုပ်ကြီးကို အိမ်

ထဲမှာတောင် မထားချင်တော့ဘူး၊ ပြီးတော့ ဖုံတွေဘာတွေ နု မသုတ်ဘူးနော်"

"နု မသုတ်ချင်ရင် မိအေးအသုတ်နိုင်းပေါ့ နုရဲ့"

"မိအေးကလည်း မသုတ်ချင်ဘူး၊ သူလည်းကြောက် တယ်တဲ့"

"ဒါဖြင့် မောင့်အရုပ်ကြီးကို တစ်အိမ်လုံး ကြောက်နေ ကြတာပေါ့"

"ဟုတ်တယ်မောင်"

အရုပ်ကြီး၏ မျက်နှာကို အနီးသို့ကပ်၍ ကြည့်မိသော အခါ အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်အား ပြောင်ဖြီးဖြီး ပြုံးစိစိ ကြည့် နေသကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် မဝါနုအား ယခုကဲ့သို့ မပြောပလောက်သည့် မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှုကလေးကို အယူ မသည်းသင့်ကြောင်းဖြင့် ချော့မော့ပြောဆိုကာ သုံးပိုင်းပြတ် လျက်ရှိသော ချိုင်းရုပ်ကလေးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တတ် နိုင်သမျှ နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြန်၍ဆက်ပေးလိုက်ပါ သည်။ ကျွန်တော်၏ "ကုလားအဘိုးကြီး" ရုပ်ကိုလည်း ချောင် ကျသော နေရာတစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားလိုက်ပါသည်။

နံနက်လင်းလျှင် ကျွန်တော်၏ဓနီးသည် ဘုရားစင်ရှိ ညောင်ရေအိုးများနှင့်တကွ အိမ်ဝရံတာရှိ ပန်းအိုးများ၊ ဧည့်ခန်း တွင် အလှထားသည့် ပစ္စည်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုလျက်တစ်ခါ တစ်ရံ အစေခံမကလေး မိအေးကို မခိုင်းဘဲ သူကိုယ်တိုင်ဖုံများ သုတ်လေ့ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်၏ အရုပ်ကြီးကိုမူ မသုတ်ဘဲ ချန်ထားလေ့ရှိပါသည်။ ထမင်းချက်ရန်နှင့် အိမ်ဝေယျာဝစ္စ

လုပ်ရန် ငွားထားသော မီးဒေးကလည်း ကြောက်ရွံ့သည်ဆို ကာ အရုပ်ကြီးအနီးသို့ပင်မကပ်ပါ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက် တည်းသာ အားလပ်သည့်အခါများ၌ သုတ်သင်ပွတ်တိုက်ရပါ သည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်တော်အလုပ်မှပြန်လာသောအခါ အရုပ်ကြီးရှေ့တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မဝါနအား ဤနေရာသို့ ကုလားထိုင်မည်သည့် အတွက် ရောက်နေကြောင်း မေးမြန်းရာ၊ ထိုနေ့နံနက် ၁၀ နာရီ လောက်က သူရေချိုးခန်းသို့အလာ၌ အရုပ်ကြီးရှေ့မှဖြတ်သွား စဉ် ပခုံးပေါ်၌တင်လာသော မျက်နှာသုတ်ပုဝါသည် အရုပ်ကြီး လက်နှင့်ငြိ၍ ကျွန်ရစ်ခဲ့သောကြောင့် နောင် ဤရှေ့မှဖြတ်မ သွားနိုင်စေရန် ကုလားထိုင်ကို ချထားကြောင်းဖြင့် ပြောပြပါ သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို နောက်မှဗျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်သကဲ့သို့ ထင်ရကြောင်းဖြင့် ပြောပါသေးသည်။ ကျွန်တော်၏ ခန္ဓာမှာ အလွန်အစွဲအလန်းကြီးနေဟန် တူပါ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကမူ အနည်းငယ်မျှ မယုံကြည်ပါ။

နောက်တစ်ပတ်ခန့်မှ ကြာလတ်သော် ကျွန်တော်တို့ ၂ ယောက်စလုံးပင် အရုပ်ကြီးအကြောင်းကို မေ့လျော့နေပါ သည်။

ထိုနေ့မှာ ကျွန်တော်အလုပ်ကိစ္စ မရှိသောနေ့ဖြစ်သ ဖြင့် နံနက် ၁၁ နာရီလောက်တွင် မဝါနနှင့်အတူ ထမင်းစားနေ ကြပါသည်။ မီးဒေးမှာ မီးဖိုချောင်တွင် အလုပ်များလျက်ရှိနေ ပါသည်။ ထမင်းစား၍မပြီးမီ ဧည့်ခန်းဘက်မှ တကျိကျိမြည် နေသော အသံနှင့်အတူ ငုက်တစ်ကောင်၏ တောင်ပံရိုက်ခတ်

သံကဲ့သို့ တဖျတ်ဖျတ်မြည်သောအသံများကို ကြားရပါသည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ထမင်းစားခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသဖြင့် ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် ဧည့်ခန်းဘက်သို့ အပြေးအလွှားလာခဲ့ ကြရာ၊ ပွင့်နေသော ပြူတင်းပေါက်တစ်ပေါက်မှ လမ်းမှားဝင် လာဟန်တူသော စာကလေးတစ်ကောင်သည် ဧည့်ခန်းထဲတွင် ခလကြမ်းပျံသန်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ထိုပြူတင်း ပေါက်မှပြန်ထွက်ရန် ကျွန်တော်တို့ကလည်း အခြားဘက်မှ ကာဆီး၍ခြောက်သော်လည်း စာကလေးသည် ပိုစ္စကြောက် လန့်ကာ အခန်းနံရံကိုလည်းကောင်း၊ အခန်းတွင်းရှိအိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကိုလည်းကောင်း၊ အလှအပထားသော အရုပ် များနှင့် ပန်းအိုးများကိုလည်းကောင်း၊ အတင်းဝင်၍တိုးတိုက် နေပါတော့သည်။ နောက်ဆုံး မဝါနက လက်သုတ်ပုဝါဖြင့် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ရောက်အောင် ခြောက်လိုက်သည်တွင် စာ ကလေးသည် အရုပ်ကြီးရှိသော အခန်းထောင့်ဆီသို့ လျင်မြန် သော အဟုန်ဖြင့်ပျံသွားပြီးနောက် အရုပ်ကြီး၏ လက်ယာဘက် လက် စွန်ထက်သော လက်ညှိုး၌ တရှိုးထိုးသကဲ့သို့ စိုက်၍နေ ပါတော့သည်။ တစ်လက်မခန့်သာအရှည်ရှိသော လက်ကြားထဲ သို့ ဤကဲ့သို့ရောက်သွားပြီးလျှင် လက်မဖြင့်ညှပ်ကာ မလှုပ် မရှက် ရှိနေသည့်အဖြစ်ကို ကျွန်တော်ပင် အံ့ဩမိပါတော့ သည်။

စာကလေး၏ ကိုယ်နှင့်တောင်ပံများကြားမှ သွေးများ စီးကျလာရာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ အလွန်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ် ကြရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ခဲယဉ်းစွာ စာကလေးကို အရုပ်ကြီး

လက်ထဲမှ ဆွဲယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော့် လက်ထဲတွင် တဖျတ်ဖျတ်ဖြစ်ခါ ကြမ်းပေါ်သို့ ကျသွားပြီးနောက်၊ ငြိမ်သက်သွားပါတော့သည်။ လက်ချောင်းသည် ရင်ပတ်အတွင်းသို့ လက်မပက်ခန့် စူးဝင်သွားပြီးလျှင် တောင်ပံများလည်း ကျိုးသွားပါသည်။ ဤမျှလောက် ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖြစ်ရသည်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အံ့သြ၍နေမိပါသည်။ မဝါနုမှာမူ အလွန်ကြောက်ရွံ့ကာ မျက်လုံးပြူး၊ မျက်ဆံပြူးဖြစ်၍ နေပါတော့သည်။ အရုပ်ကြီးသည် မင်္ဂလာရှိသောအရုပ်မဟုတ်သဖြင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာမပေးသည့်အပြင် ဘေးဒုက္ခအမျိုးမျိုးဖြင့် တွေ့ကြုံရကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က မတော်တဆဖြစ်ပွားခြင်းမျှသာဖြစ်ကြောင်း နှစ်ပြောဆိုရသော်လည်း ဤတစ်ကြိမ်၌ ကျွန်တော်၏စိတ်ထဲ၌ပင် ယနမကောင်းသကဲ့သို့ ဖြစ်လာပါသည်။ သို့သော် သာမန်သစ်သားရုပ်တစ်ရုပ်က ဤကဲ့သို့ ပြုလုပ်နိုင်ပါမည်လောဟု စဉ်းစားမိသောအခါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ပြန်၍ရှက်မိသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါတော့သည်။

အဘိုးကြီး၏ လက်ယာဘက်လက်မှ လက်ညှိုးမှာ လက်ဝဲဘက်သို့ ငေါထွက်ကာ ချွန်ထက်လျက်ရှိသဖြင့် အနည်းဆုံး ဤချွန်ထက်သော နေရာကိုဖြတ်ပစ်ရန် အကြံပေးပါသည်။

ဤသို့ဖြတ်ပစ်လိုက်လျှင် အစွန်းထွက်ခြင်းရှိတော့မည်မဟုတ်သဖြင့်၊ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ငြိတွယ်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏ဇနီးသည် အကြံပေးချက်မှာ အလွန်သင့်မြတ်လှပါသည်။ သို့သော် ဤမျှလောက်ရှားပါးစွာ ကောက်ယူရရှိခဲ့သော ပစ္စည်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်မပြုလုပ်လိုပါ၊ မဝါနုကမူ ယခုချက်ချင်းပင် ဖြတ်ပစ်ရန် တိုက်တွန်း

လျက်ရှိပါတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် နားပူလှသဖြင့် ချွန်ထွက်နေသော လက်ညှိုးကို ဖြတ်ပစ်တော့မည် . . .ဟု နောက်ဖေးဂိုဒေါင်သို့ သွား၍ လွှတစ်စင်းကို ယူလာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လွှကိုကိုင်၍ အရုပ်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားပါသည်။ အရုပ်ကြီး၏ မျက်နှာကိုကြည့်မိသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဖျတ်ခနဲလန့်၍သွားမိပါသည်။

မျက်နှာမှာ ယခင်က လူကိုစိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ ပြောင်ဖြီးဖြီး ပြုံးစိစိမျက်နှာမဟုတ်တော့ဘဲ မဲ့ရွဲ့ညှိုးငယ်စွာရှိနေသည် . . . ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။ အနီးသို့ကပ်၍ ကြည့်လေလေ ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့်အမူအရာမျိုး မျက်နှာပေါ်တွင် ပေါ်လာလေလေထင်ရပါသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း မဝါနုအား ချော့မော့ကာ အကယ်၍ ဖြတ်ပစ်လိုက်က အရုပ်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ အရိုးအချိုး တည့်တော့မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ရှားပါးသော အနုပညာ ရှေးလက်ရာဟောင်းတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် မသင့်ကြောင်း၊ သူအမြတ်တနိုးထားသော အရုပ်များနှင့် နှိုင်းစာကြည့်သင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ပြောရတော့၏။

ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည်မှာမူ စိတ်မကျေမချမ်းပင် ရှိနေသေး၏။

မဝါနုသည် အခန်းထဲမှထွက်သွား၍ ကျွန်တော်လည်း မရှေးမနှောင်းပင် သူ့နောက်ကလိုက်သွား၏။ သို့သော် တံခါးဆီသို့ရောက်၍ နောက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် အရုပ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အား မျက်စိတစ်ဘက်မှိတ်ခါ ပြုံး၍

ပြလိုက်သကဲ့သို့ ထင်လိုက်ရ၏။ ဤသည်တို့မှာ မဝါနု၏ အယုသည်းမှု၊ ကြောက်ရွံ့မှုတို့သည် ကျွန်တော့်အား ကူးစက်လျက် ကျွန်တော်၏ စိတ်များ ချောက်ချားလာသဖြင့် ဖြစ်ရခြင်း ပေလော . . . မပြောတတ်ပေ။

• • •

ကျွန်တော်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေးသည် ထိုအချိန်အထိ အဆင်ပြေ၍ လာခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ ရှိနေရာမှ မောင်ဘမြိုင်ဆိုသော သူငယ်တစ်ယောက် ရောက်လာပါသည်။ မောင်ဘမြိုင်မှာ မဝါနုဘက်မှ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်သူဖြစ်၍ မကြာမီကမှ ကျောက်ဖြူမြို့ ကြေးတိုင်ရုံးသို့ စာရေးကြီးအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့လာပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ထံသို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်ရာ မဝါနုကပင် အိမ်တွင် လူနည်းသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း တောသို့ မကြာခဏထွက်၍ စပါးဝယ်ရသဖြင့်တစ်ကြောင်း၊ မောင်ဘမြိုင်မှာလည်း အိုးအိမ်မရှိသေးသဖြင့်တစ်ကြောင်း မိမိတို့အိမ်သို့ လာရောက်နေထိုင်က နှစ်ဦးနှစ်ဘက်အဆင်ပြေရန်ရှိကြောင်းဖြင့် အကြံပေးရာ၊ ကျွန်တော်ကပါ သဘောတူလိုက်ပါသည်။

သို့နှင့် မောင်ဘမြိုင်သည် ၄-၅ ရက်အတွင်း၌ သူ၏ ပစ္စည်းကလေးများကိုယူ၍ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပါသည်။ လျှင်မြန်ဖျတ်လတ်၍ ပေါ့ပါးသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီးလျှင် ရုပ်ရည်လည်း သင့်တင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်အခါများက ကျွန်တော်သည် တောသို့ နှစ်ညဉ့်

အိပ်သုံးညဉ့်အိပ်မျှ ထွက်သွားသောအခါ မဝါနုအား အိမ်တွင် စိတ်မချသဖြင့်တစ်ကြောင်း . . . သူကိုယ်တိုင်ကလည်း မနေရဲသဖြင့်တစ်ကြောင်း . . . သူ၏အဒေါ်အိမ်သို့ ပို့၍ထားခဲ့ရပြီးလျှင် ကျွန်တော်တောက ပြန်လာသောအခါမှ ဝင်၍ခေါ်ခဲ့ရပါသည်။ ထမင်းချက် မိအေးမှာလည်း မျက်မမြင်အမေအိုကြီး တစ်ယောက်သာရှိ၍ အိမ်သို့လာ၍မအိပ်နိုင်ပါ။ နံနက်စောစောလင်းတွင် ရောက်လာတတ်၍ ညဉ့်မှောင်လျှင် သူ့အိမ်သို့ပြန်သွားပါသည်။

ယခုမူ အိမ်သို့ မောင်ဘမြိုင်ရောက်လာသဖြင့်အတော်ပင် အဆင်ပြေ၍သွားပါတော့သည်။ တောသို့ ကုန်ဝယ်ရန် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မျှ ထွက်သွားသောအခါ၌သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်ဝေးသို့ ၃-၄ ညဉ့်အိပ်ခရီးသွားသောအခါများ၌လည်းကောင်း အိမ်အတွက် ပူပန်စရာမရှိတော့ပါ။

မောင်ဘမြိုင်မှာ နံနက် ၉ နာရီအချိန်တွင် ရုံးသွား၍ ညနေ ၅ နာရီတွင် အချိန်မှန်ပြန်လေ့ရှိပါသည်။ အလည်အပတ် အလွန်နည်း၍ အိမ်မှာသာ စာဖတ်နေလေ့ရှိပါသည်။ သူ့အစ်မကို အလွန်ခင်မင်ပြီးလျှင် သူ့အစ်မကလည်း အိမ်၌အားကိုးအားထားရသူတစ်ယောက် တိုးလာသည့်အနေဖြင့် အလွန်ဂရုစိုက်ပါသည်။ မဝါနုအား "မမ" ဟုခေါ်၍ ကျွန်တော်အား "အစ်ကိုကြီး" ဟုခေါ်ပါသည်။ စိတ်သဘောထားရိုးဖြောင့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်မှာ အလုပ်ကို ယခင်ကထက် ကျယ်ပြန့်စွာလုပ်နိုင်ပြီးလျှင် ခရီးသွားရာ၌လည်း စိတ်အေးလက်အေး သွားနိုင်ပါတော့သည်။ အလုံးစုံခြုံ၍ပြောရမည်ဆိုသော် မောင်ဘမြိုင်ရောက်

လာသည့်အတွက် ကျွန်တော်တို့အိမ်တောင်မှာ ယခင်ကထက် သာယာစိုပြေ၍လာပါတော့သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ စိတ်အနှောင့်အယှက်တစ်ခုမှာ မောင်ဘမြိုင်က "အရုပ်ကြီး"ကို မလိုမုန်းတီးကာ မျက်စောင်းတခဲခဲနှင့် ရှိနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အစ်မ ခြေရာကိုနင်းကာ အရုပ်ကြီးကို မြင်သည့်အခါတိုင်း "ဗွီ မွယ်" ပင်လုပ်၍ သွားတတ်၏။ တစ်ခါတွင် မောင်ဘမြိုင်က ကျွန်တော့်အား . . .

"ဒီကုလားအဘိုးကြီးရုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဧည့်ခန်းမှာ လာထားသလဲ အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ အရုပ်အကျည်းက တန်ပါဘိနဲ့၊ မြင်လိုက်တိုင်း အော့နလုံးနာစရာ ကောင်းတာပဲ"

"အကျည်းတန်တာသာ မောင်ဘမြိုင်က မြင်တာကိုး၊ ရှေးက ယဉ်ကျေးမှုလက်ရာတစ်ခုဆိုတာလည်း သတိရဦးမှပေါ့"

"ဘယ်လို ရှေးဟောင်းလက်ရာလဲ"

"ပင်လယ်ကမ်းခြေက အစ်ကိုကြီးတို့ကောက်ယူခဲ့တယ်လေ၊ ပင်လယ်လှိုင်းပုတ်ပြီး လာတင်နေတာ မဟုတ်လား၊ ဒို့ဗမာနိုင်ငံက ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ မောင်ဘမြိုင်၊ အစ်ကိုကြီး စိတ်ထင်တော့ အိန္ဒိယပြည်ဘက်ကလား၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း သင်္ဘောဖြစ်စေ၊ လှေကြီးဖြစ်စေ ပျက်လို့ အဲဒီကမျောပါလာတဲ့ အရုပ်လား မသိရဘူး။"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြည့်ရတာ ကျက်သရေမရှိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်"

"အနုပညာဆိုတာ လှတာ ချောတာကိုမှ အနုပညာရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ မောင်ဘမြိုင်၊ ထူးဆန်းတာ၊ ရှေးဆန်းတာ၊ သဘာဝကျတာတွေဟာလည်း အနုပညာတွေပဲ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ နို့ပေမယ့် အစ်ကိုကြီးတို့ အိပ်တဲ့အခန်းထဲက ကိန္နရာရုပ်ကလေးလို မမသဘောကျတဲ့ ငွေချိုင်းဖြူရုပ်ကလေးလိုမှ ကျွန်တော်တော့ကြည့်ချင်တယ်"

"ပြီးတော့ ဒီအရုပ်ဟာ လူရိုင်းကျွန်းတစ်ကျွန်းကျွန်းက ကိုးကွယ်တဲ့ နတ်၊ သို့မဟုတ် ဘုရားရုပ်တုမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်"

"အိန္ဒိယသမုဒ္ဒရာထဲမှာတော့ ရှိနိုင်မယ်မထင်ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်"

"ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာတို့၊ တောင်သမုဒ္ဒရာတို့ကလည်း မျောလာနိုင်တယ်၊ ဗြိတ်နဲ့ ထားဝယ်ဘက်ကမ်းခြေမှာ ပေါက်တဲ့ သစ်ပင်ကြီးတွေတောင် ရေစီးကြောင်းနဲ့ တစ်ခါတစ်လေ မျောပါပြီး ရောက်လာတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၅ နှစ်လောက်ကလည်း ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာမှာနေတတ်တဲ့ ဝေလငါးကြီးမျိုးတစ်ကောင်ရဲ့ ခေါင်းပိုင်းကြီးဟာ ဝလက်မော်ရွာ တောဘက်နားမှာ လှိုင်းပုတ်ပြီး ကမ်းမှာတင်နေတာ တွေ့ဖူးတယ်"

"အဲဒီလို လူရိုင်းတွေကိုးကွယ်တဲ့ နတ်ရုပ်များဖြစ်လေရော့သလား အစ်ကိုကြီးရယ်"

"ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ကွယ်၊ အင်မတန်အချိုးအစားကျပြီး လက်ရာကလည်း တို့ဗမာလက်ရာနဲ့ မတူဘူး"

"ပြီးတော့ ဒီဟာကြီးဟာ ခြောက်များခြောက်သလား မပြောတတ်ဘူး"

"မဟုတ်တာကွယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မနေ့မနက်က ခေါင်းရင်းဘက်မှာထားတဲ့ပန်းအိုးက လေးကို အောက်ချပေးဖို့ မမနိုင်းလို့ ကျွန်တော်သွားတဲ့အခါ သူ့ရှေ့ကဖြတ်သွားရတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့မျက်နှာကြီး ကြည့်ရမှာ ကြောက်တာနဲ့ မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲထားသွားပါ တယ်၊ ရှေ့နားလည်းလွန်ပီရော ကျွန်တော့်ပခုံးကို နောက်ကတို့ လိုက်သလိုပဲ ထင်ရတယ်၊ ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်တော့ သူ့လက်တစ်ဘက်က နောက်ကိုရုပ်လိုက်သလို လှုပ်သွားတာ မြင်လိုက်ရတယ် အစ်ကိုကြီးရဲ့"

"ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးကွယ်၊ မင်း စိတ်ထင်လို့များ လား"

"ဒီဟာထားပါဦး၊ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ဆိုးပြီး တယ် ဒီအကောင်ကြီး ငါကန်လိုက်ရဆိုပြီး ပါးစပ်က ရွတ်ရင်း ကစား ပြီး ခြေထောက်နဲ့ကန်သလိုလုပ်လိုက်မိတယ်၊ အဲဒီလိုလည်း လုပ်လိုက်ရော ကျွန်တော့်ညို့သကြီးကို လူတစ်ယောက်က တကယ်ကန်လိုက်သလို ဖျတ်ခနဲဖြစ်သွားတယ်၊ တကယ်နာ သွားပြီး လုံချည်လှန်ကြည့်တဲ့အခါ အဲဒီနေရာမှာ အညိုအမဲစွဲ နေပါလေရောလား အစ်ကိုကြီးရဲ့၊ မယုံရင် ဒီမှာကြည့်လေ"

မောင်ဘမြိုင်သည် သူ၏ ခြေသလုံးကိုလှန်၍ ကျွန် တော့်အားပြပါသည်။

"အရာထင်နေတာတော့ ဟုတ်ပါရဲ့၊ နို့မယ့် အောက်က ခုံစွန်းကိုများ မင်းသွားပြီး ကန်မိသလားမှ မပြောတတ်ဘဲ"

"မကန်မိပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အောက်ခုံမှာ ရှေ့က အစွန်းထွက်နေတာလည်း မရှိပါဘူး၊ အဲဒီအထဲက ကျွန်တော် တော့ အရင်ကထက် ကြောက်လာတယ်၊ တခြားတစ်နေရာမှာ

ထားလိုက်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်"

"အေးကွယ် ငါလည်း စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ မင်းတို့မောင် နှမနှစ်ယောက်က ဒီလောက်ကြောက်နေရင် ငါတော့ ရန်ကုန် ပြတိုက် လှူလိုက်ရင် အကောင်းဆုံးထင်တာပဲ"

"ကောင်းတာပေါ့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မြန်မြန်သာ လှူလိုက် ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်"

* * *

ရက်သတ္တပတ်များသည် တဖြည်းဖြည်းကုန်လွန်လာ ခဲ့၏။ နေ့ရက်များ ကုန်လွန်သည်နှင့်အမျှ မဝါနှင့် မောင်ဘ မြိုင်တို့၏ ရင်းနှီးမှုသည်လည်း တိုး၍လာခဲ့၏။ မောင်ဘမြိုင် က ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည်အတွက် ပန်းများခူးပေးခြင်း၊ ကျွန် တော်၏ဇနီးသည်ကလည်း မောင်ဘမြိုင်အတွက် အဝတ်အစား များ မီးပူတိုက်ပေးခြင်း၊ ခေါက်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်၏။ လခထုတ်သည့်နေ့များ၌ မောင်ဘမြိုင်သည် မဝါနအတွက် အဝတ်အစားအသစ်အဆန်းကလေးများကို ဝယ်၍လာတတ် ၏။ အချိန်ကြာမြင့်လေလေ သူတို့၏ ရင်းနှီးမှုတိုးတက်လာ လေလေဖြစ်တော့၏။

တစ်နေ့သော ညနေ၌ ကျွန်တော်သည် အလုပ်မှစော စောပြန်လာရာ အိမ်ပေါ်တွင် မည်သူ့အသံမျှမကြားရသည် နှင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ နောက်ဖေးစားဖိုဆောင်၌ ရေနွေးအိုးတစ်လုံးသည် မီးဖိုပေါ်တွင် ဆူဝေလျက်ရှိ၏။ ထို အခါမှ ထမင်းချက် မိအေးသည် ဈေးနေသဖြင့် ထိုနေ့မလာနိုင် ကြောင်း နံနက်ခင်းက သူ့မိခင်ကြီးလာပြောသည်ကို ကျွန်တော် သတိရ၏။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်၌ မဝါနတစ်ယောက်တည်းသာ ရှိ

ပေမည်။ ဓဝါနုသည် အိမ်တွင်တစ်ယောက်တည်း ပျင်း၍သော်လည်းကောင်း၊ အခြားအသေးအမွှဲကိစ္စတစ်ခုခုရှိ၍သော်လည်းကောင်း၊ အိမ်နီးပါးချင်းများထံ အလည်အပတ်သွား၍ နေလေသလောဟု အောက်မေ့မိ၏။

သို့နှင့် ရေနွေးအိုးကို မီးလျှော့ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့၏။ အဝတ်အစားများလဲ၍ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်ခဲ့သောအခါ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် အခြားအလှအပပစ္စည်းအားလုံးပင် ပြောင်စင်စွာရှိနေလျက် ကျွန်တော်၏ "အဘိုးကြီးရုပ်"တစ်ခုသာ ဖုံတသောသောရှိနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း အဝတ်စုတ်တစ်စုကို ယူပြီးလျှင် အောက်ပိုင်းကို အဝတ်ဖြင့် ပွတ်သပ်လျက်ရှိစဉ် တစ်စုံတစ်ခုက ကျွန်တော်၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်တို့လိုက်သကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ နောက်သို့ပြန်၍လှည့်ကြည့်ရာ မည်သူမျှမရှိချေ၊ သို့နှင့် ဆက်လက်ပွတ်တိုက်လျက်ရှိရာ ဒုတိယအကြိမ် လူတစ်ယောက်က လက်နှင့်တို့လိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်ကို ခံစားရပြန်၏။ အတို့ခံရသောနေရာနှင့် အနီးဆုံးမှာ အရုပ်၏ လက်ယာဘက်လက်သာဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကျွန်တော်လည်း မိမိ၏မျက်လုံးကို ပွတ်၍ကြည့်ရာ အရုပ်၏လက်ယာဘက်လက်မှာ ယခင်ကကဲ့သို့ ခပ်ကွေးကွေးမဟုတ်တော့ဘဲ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်ရှိနေပြီးလျှင် ယခင်တစ်ကြိမ်က ကျွန်တော်တို့ ဖြတ်ပစ်မည်ကြံခဲ့သော လက်ညှိုးသည်လည်း ခပ်တန်းတန်းဖြစ်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ လက်ညှိုးထိုး၍ ညွှန်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိတော့၏။ သူလက်ညှိုးညွှန်ပြလျက်ရှိသောနေရာ၌ကား နောက်ဖေးဘက်သို့ ဖွင့်ထားသည့် မှန်ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိလေသည်။

သို့နှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လာခဲ့ပြီးလျှင် နောက်ဖေးခြံထဲသို့လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာမောင်ဘမြိုင်နှင့် မဓဝါနုတို့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ မြင်လိုက်ရ၏။ မဓဝါနုက ခုံကလေးတစ်ခု အစွန်းတွင် ကျွန်တော့်ဘက်ကို ကျောခိုင်းထိုင်နေ၍ မောင်ဘမြိုင်က အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်တွေ့မြင်သော အခါ၌ မောင်ဘမြိုင်က ဆံထုံးတွင် ပန်းပွင့်ကလေးတစ်ပွင့် ထိုးစိုက်ပေးလိုက်ရာ မဓဝါနုက ထိုလက်ကို ပုတ်ချလိုက်ဟန်တူလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မဓဝါနု၏ကိုယ်အထက်ပိုင်းမှာ ခြုံတစ်ခြုံကွယ်နေ၍ ပန်းပွင့်ကလေးကို ကိုင်၍ လှမ်းလိုက်သော မောင်ဘမြိုင်၏လက်နှင့် ပုတ်ချလိုက်သော မဓဝါနု၏ ဖြူဖွေးသော လက်ကလေးများကိုသာ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းတံခါးတစ်ဘက်ကို "ဂျိုင်း" ခနဲမြည်အောင် ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်၍ဝင်ခဲ့၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ "ကုလားအဘိုးကြီး"သည် ကျွန်တော် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့သွားစဉ်က ၎င်း၏လက်မှာ ခပ်တန်းတန်းရှိနေ၍ တစ်စုံတစ်ရာကို ညွှန်ပြနေသကဲ့သို့ ရှိနေသော်လည်း ယခုအခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ၌မူ အိမ်သို့မူလယူလာခဲ့စဉ်က အနေအထားအတိုင်းပင် ရှိနေလေသည်။

မကြာမီ မဓဝါနုနှင့် မောင်ဘမြိုင်ပါ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာကြရာ မောင်ဘမြိုင်က . . .

"အစ်ကိုကြီး ဒီနေ့ စောစောပြန်လာသကိုး"

ဟု ရယ်မောပြောဆိုလျက်၊ မဓဝါနုကမူ အနည်းငယ်မျက်နှာပျက်သွားပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်၍ဆည်

လိုက်ကာ ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့်ဘဲ . . .

"မောင်ဘယ်ကိုသွားစရာရှိသေးလဲ၊ ထမင်းစောစော စားကြရအောင်၊ မောင်ကြိုက်တတ်တဲ့ ဆိတ်ကလီစာဟင်း ချက်ထားတယ်"

ဟုပြောလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အနည်းငယ် သံသယဖြစ်မိ၏။ သို့သော် ထိုသံသယမျိုးမှာ မယားကို အချစ်လွန်သော သူများဖြစ်တတ်မြဲ မှုတာအတိုင်းဖြစ်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖြေဖျောက်လိုက်၏။

ညစာ စားသောက်ပြီးလတ်သော် မောင်ဘမြင့်သည် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်ဆို၍ အိမ်မှထွက်သွားလေရာ၊ ကျွန်တော်နှင့် မဝါနုသာ အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ရေမိုးချိုး၍ သနပ်ခါးလိမ်းပြီးနောက် မဝါနုသည် ကျွန်တော်စာဖတ်နေသော အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၏၊ သူသည် ကျွန်တော်စာဖတ်နေသော ကုလားထိုင်နောက်မှ မတ်တတ်ရပ်ကာ လက်နှစ်ဘက်ကို ကျွန်တော့်ပခုံးပေါ်မှနေ၍ ကျွန်တော့်ရင်ဘက်ပေါ်သို့ အလိုက်သင့်ချထားလိုက်၏။ သူ၏ကိုယ်၌ သနပ်ခါးပေါင်ဒါနံ့များ၊ ဆံပင်မှ ဆီမွှေးနံ့များသည် တစ်ခန်းလုံးကြိုင်လျက်ရှိ၏၊ သန့်ရှင်းဖြူစင်သော အဝတ်အစားများကိုဝတ်လျက် အပြာနုရောင် တစ်ပတ်ရစ် ပိုးလုံချည်ကလေးကို ဝတ်ထားရာ ကျစ်လစ်ပြည့်ဖြိုးသော သူ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလေးမှာ တင်းတင်းရင်းရင်းရှိလှပေ၏။

"မောင် ဒီအရုပ်ကြီးကို ရန်ကုန်ပို့မလို့ဆို"

"ဘယ်သူ ပြောလဲ"

"မောင်ဘမြင့်ပြောတယ်၊ နုလည်း ညနေက ဟင်းအိုးတွေကျတော့ ဖြတ်သွားပြီး နင်းဆီပင်ကလေးတွေ မြေတောင်မြှောက်ပေးနေတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ပြောတယ်"

"ဒါက ရန်ကုန်ပြတိုက်ကို စာရေးပေးပြီး၊ သူတို့က လက်ခံမှ ပို့ဖြစ်မှာပါ နုရယ်"

"မြန်မြန်ပို့ဖြစ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဒီအရုပ်ကြီးက နည်းနည်းလေးမှ ကောင်းကျိုးမပေးဘူး၊ တစ်နေ့က မောင်ဘမြင့်က မျက်ချည်းမျက်ချော်နဲ့ "တယ် ဒီအကောင်ကြီး ငါခြေထောက်နဲ့ကန်လိုက်ရ" ဆိုပြီး ရွယ်လိုက်တာ သူက မကန်ရသေးဘူး၊ သူ့ခြေထောက်မှာ ခေါက်ခနဲမြည်သွားပြီး သွေးချည်ဥသွားသတဲ့၊ ဒီအရုပ်ကြီး အသက်များရှိလေရောသလားမောင်ရယ်"

"အို . . . နုကလည်း မဖြစ်နိုင်တာ ပြောနေပြန်ပြီကွယ်၊ အရုပ်မှာ အသက်ရှိတယ်လို့ နု ကြားဖူးသလား"

"ကြားတော့ မကြားဖူးပါဘူး၊ ဩော် ဒါထက် မောင် မအိပ်သေးဘူးလား"

"အစောကြီးရှိသေးတာပဲ"

"နုတော့ အိပ်ချင်လှပြီ"

"အိပ်ချင် သွားအိပ်ပေါ့"

"ဟင့်အင်း . . . နုတစ်ယောက်တည်း ကြောက်တယ်၊ လာပါမောင်ရယ် . . . နုတစ်ယောက်တည်း ကြောက်လို့ပါ"

ထို့နောက် ကျွန်တော်၏ ခေါင်းသည် သူ၏ ဖြူမွှေးမွှေး ကြိုင်သော ပါးကလေးဖြင့် ကျွန်တော်၏ပါးတစ်ဘက်ကို မှတ်

သပ်လျက် လက်နှစ်ဘက်ကလည်း ကျွန်တော်၏ လက်မောင်းများကို လျှောသပ်ပွတ်တိုက်လျက်ရှိရာ ကျွန်တော့်မှာ သူ၏လည်ပင်းကို ဖက်ကာ အားပါးတရနမ်းရှုံ့မိလေ၏။ ထို့နောက် သူဆွဲခေါ်ရာ အိပ်ခန်းဆီသို့ လိုက်ပါသွားရလေသတည်း။

* * *

၁၅ ရက်ခန့်ကြာလတ်သော် . . . ကျွန်တော်သည် တောသို့ စပါးဝယ်ရန် တက်သွားရ၏။ ကျွန်တော်သွားမည့်ရွာမှာ မိုင် ၃၀ ခန့်ဝေးသည့်ပြင် စပါးကလည်းများသဖြင့် ၂ ရက်မျှ စုဆောင်းဝယ်ယူရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ၂ ညဦးအိပ်နေမည့်အကြောင်းကို အိမ်သားများအား ပြောခဲ့၏။

သို့သော် စပါးများမှာ ဈေးတက်နေသဖြင့် ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း ဝယ်မရဘဲရှိခဲ့ရာ၊ တစ်ညဦးအိပ်ပြီးသည့်နောက်၊ နောက်တစ်နေ့နံနက်စောစောပင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များတင်သော ကားကြီးဖြင့် ပြန်ခဲ့၏။ ကျွန်တော့်မှာ နဂိုရ်ဝါသနာကပင် အိမ်ကိုခင်မင်၍ အိမ်ထောင်အတွက် သံယောဇဉ်ကြီးသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။

နံနက် ၅ နာရီသာသာတွင် မြို့သို့ရောက်လာခဲ့ရာ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ၆ နာရီမျှရှိပြီးဖြစ်သော်လည်း တပို့တွဲလ ဆောင်းရာသီဖြစ်သဖြင့် အလင်းရောင်လာသည်ဆိုရုံမျှသာ ရှိသေး၏။ ခြံတွင်းသို့ဝင်၍ တံခါးကိုခေါက်ပြီးလျှင် ဇနီးသည်၏ အမည်ကိုလည်းကောင်း၊ မောင်ဘဖြိုင်၏အမည်ကိုလည်းကောင်း ခေါ်၍မရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း နောက်ဖေးမီးဖိုဘက်လှည့်ခဲ့၏။ မီးဖိုဘေးရှိ ပြတင်းပေါက်တံခါးရွက်တွင် ပျဉ်ချပ်မရှိဘဲ ဟင်းလင်းဖြစ်နေသဖြင့် ရင်းမှလက်နှိုက်၍ အတွင်း

မျောက်လက်ကို ဆွဲဖွင့်လျှင်ရနိုင်ကြောင်း ဉာဏ်ရသည့်အတိုင်း ထိုပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

ဆောင်းတွင်းဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်၏ဇနီးသည်မှာ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ပေါ်တွင် ချမ်းချမ်းနှင့်ကွေးနေပေလိမ့်မည်၊ သို့သော် . . . မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်ဘဖြိုင်သည်အိပ်ရာမှ စောစောထသော အလေ့အကျင့်ရှိသူတစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာမှ မှုန်းနိုးနေရပေမည်၊ မောင်ဘဖြိုင် အိပ်ရာသို့သွားရောက်ကြည့်ရှုသောအခါ ခြင်ထောင်မှာ အပေါ်သို့ပင့်တင်ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ အိပ်ရာခင်းများ၊ စောင်နှင့်ခေါင်းအုံးများမှာ သပ်ရပ်စွာရှိနေသဖြင့် အိမ်ပေါ်တွင် မအိပ်ကြောင်းထင်ရှား၏။ နောက်ဖေး တံခါးကိုဖွင့်ကာ နောက်ဖေးဘက်သို့ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသေး၏။ သို့သော် . . . မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

"ဒီအကောင် အိမ်အပေါ်မှာ တက်အိပ်နေသလား မပြောတတ်ဘူး" ဟု စိတ်ထဲမှရေရွတ်ကာ အိမ်ပေါ်သို့အပြေးအလွှားတက်သွားမိ၏။ ထိုအချိန်မှပင် ဇနီးသည်အပေါ်တွင် သံသယများ ဝင်လာ၏။ မောင်တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ မောင်ဘဖြိုင်နှင့် တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ရင်းနှီးလာကြပုံများ၊ ယခင်က သတိမထားခဲ့မိသော အပြုအမူများသည် ရုပ်ရှင်ပြသကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏စိတ်တွင် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်၍လာတော့၏။ တောတက်ရာတွင် ဆောင်လေ့ရှိသော ခါးထဲမှ ဓားမြှောင်ကိုဆွဲထုတ်မိ၏။

"ကုတင်ပေါ် နှစ်ယောက်သား ဖက်အိပ်နေတာများ တွေ့ရင်လားကွယ် . . ."

သို့ စိတ်ကူးပြီးနောက် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသော ကျွန်တော်တို့အိပ်ခန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားမိပါသည်။ တံခါးမှာ စေ့ရုံသာစေ့ထားသဖြင့် အတွင်းသို့ တွန်းလိုက်ရာ . . . တံခါး ပွင့်သွားပါတော့သည်။ ခေါင်းမြှောင်ဦးကို လက်ဖြင့်စမ်းလိုက်မိပါသေးသည်။ ထိုအချိန်၌ အလင်းရောင်များသည် နံဘေးပြတင်းတံခါးရက်ကပ်များကြားမှ ဝင်လာပြီးဖြစ်ရာ နှစ်ယောက်အိပ်ကုတင်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်ထင်သည့်အတိုင်း မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရဘဲ စောင်နှင့် ခေါင်းအုံးများသာ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ မည်သည့်နေရာသို့ သွားနေကြလေသနည်း။

သို့နှင့် ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ်တွင် ဧည့်ခန်းဘက်မှ ညည်းတွားသံလိုလို အသံတစ်သံ ကြားရသဖြင့် ကျွန်တော်လည်း ဧည့်ခန်းဘက်သို့ ကူးခဲ့မိပါသည်။ ကျွန်တော်မြင်လိုက်ရသော ရှုခင်းကား . . . ကျွန်တော်၏ တစ်သက်တွင် မယုံနိုင်စရာပင်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ဇနီးသည်မဝါနုမှာ ဆိုဖာပေါ်တွင် သတိမေ့ကာ ပက်လက်လန်လျက်ရှိနေပါသည်။ လက်ဝဲဘက်လက်ကို နဘေးသို့ချလျက် လကျ်ာဘက်လက်မှာ အောက်သို့တွဲလွဲကျနေပါသည်။ အတွင်းခံအကျီမရှိဘဲ ပါးလွှာသောအပေါ်ဝတ်အကျီအပေါ်မှ ကြယ်သီးများပြုတ်ထွက်နေပါသည်။ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ အသက်ရှူနေသေးသည်ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းမြောက်မိသလို ဖြစ်မိပါသေးသည်။ ၄-၅ ကိုက်ခန့်ဝေးသည့် အခန်းထောင့်တစ်နေရာ၌ကား တွန့်လိပ်လျက်ရှိသော ကော်ဇောပေါ်တွင် မောင်ဘမြင့်သည် ပက်လက်လန်လျက် ၎င်း၏ လက်ဝဲဘက်နံဘေး၌ ကျွန်တော်၏ "အဘိုးကြီးရုပ်" ကြီးမှာ

မောင်ဘမြင့်၏ လည်မျိုကို ဖျစ်ညှစ်နေသကဲ့သို့ လက်နှစ်ဘက်သည် မောင်ဘမြင့်၏ လည်ပင်း၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်စီသို့ ရောက်နေသည်ကို ထူးဆန်းစွာတွေ့ရပါသည်။

အနီးသို့ချဉ်းကပ်ကြည့်သောအခါ အရုပ်၏လက်ယာဘက်လက်ညှိုးသည် မောင်ဘမြင့်၏ လည်မျိုအတွင်းသို့ ဖောက်ဝင်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် အရုပ်၏လက်ချောင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ၏။ ထိုအခါ၌ လည်ချောင်းအတွင်းမှ သွေးများပင် ပန်းထွက်လာရာ ကျွန်တော်၏ လုံချည်စနှင့် အကျီလက်တစ်ဘက်ကို စွန်း၍သွားပါသည်။ မောင်ဘမြင့်ကား အသက်မရှိတော့ပြီ။

ထို့နောက် ချက်ချင်းပင် ကျွန်တော်သည် သတိမေ့နေသော မဝါနုဆီသို့ ပြေး၍သွားမိပြန်ပါသည်။ သူ၏ကိုယ်ကလေးကို ယုယစွာပိုက်ထွေးပြီးလျှင် လှုပ်၍နှိုးမိပါသည်။ မလှုပ်မယှက်ရှိနေသေးသဖြင့် ကျွန်တော်သတိရပြီးလျှင် . . . အခန်းထဲမှ အော်ဒီကလုံးရေမွှေးပုလင်းကို ပြေး၍ယူပါသည်။ ထို့နောက် ရေခဲစိမ်ရေမွှေးကို ငယ်ထိပ်၌လောင်းထည့်ပေးခြင်း၊ ရင်ဝကို လက်ဖြင့်တောက်ပေးခြင်း၊ နှာခေါင်းဝတွင် ရေမွှေးကို ခပ်များများရွှတ်ပေးခြင်းများကို ပြုလုပ်သဖြင့် အတန်ကြာသောအခါ မဝါနုသတိပြန်၍ လည်လာပါသည်။

မဝါနုသတိရလျှင်ရချင်း အရုပ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြီး . . .

"သူသတ်တယ် . . . သူသတ်တယ်"

ဟု ကျယ်လောင်စွာအော်ပါတော့သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်၍ ပြင်းထန်စွာ ငိုပါတော့သည်။

"သူက အတင်းလိုက်လို့ ပြေးရတာပါမောင်ရယ်"

ဟု ပြောပြန်ပါသေးသည်၊ သို့သော် ထိုအခြေအနေ၌ ကျွန်တော်မယုံကြည်တော့ပါ၊ "အရုပ်ကြီး" မသတ်ခဲ့သော် ကျွန်တော်ပင် သတ်မိမည် အမှန်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်ပေါ်လာပုံမှာကား ကျွန်တော်သည် သွေးစွန်းလျက်ရှိသော အရုပ်ကြီး၏လက်ကိုကြည့်ရှုလျက်ရှိစဉ် အခန်းဝဆီမှ အသံတစ်သံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်၍ကြည့်လိုက်မိပါသည်။

"မောင်မလေးတော် . . . အစ်ကိုကို ဦးလေးသတ်လိုက်ပါပြီ၊ ဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ သူနဲ့မမနဲ့ ဖြစ်နေတာ ဦးလေးသိသွားပြီ၊ ဒါကြောင့် သတ်တာ"

အသံမှာ အစေခံမလေး မိအေး၏အသံဖြစ်၍ မိအေးသည် လန့်၍ဟစ်အော်လိုက်ခါ ကျွန်တော့်အား မောင်ဘမြိုင်ကို သတ်လိုက်ကြောင်းဖြင့်စွပ်စွဲလျက်ရှိပါတော့သည်၊ မိအေးသည် လျှင်မြန်စွာပြေးထွက်သွားပြီး အိမ်နီးချင်းများကို တိုင်ကြားသဖြင့် မကြာမီ ရဲအရာရှိများ ရောက်လာပြီးလျှင် ကျွန်တော့်အား ဖမ်းဆီးပါတော့သည်၊ ပဝါနကမူ . . .

"အရုပ်ကြီး သတ်တာယ်၊ အရုပ်ကြီးသတ်တာယ်"

ဟူ၍သာ အရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပါးစပ်မှ တဖျစ်ဖျစ်ရေရွတ်လျက် ရှိနေပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်ဇနီးနှင့် မောင်ဘမြိုင်တို့ ရင်းနှီးပုံ၊ ကျွန်တော့်အနီးတွင် ဓားမြှောင်တစ်လက်ရှိနေခြင်း၊ ကျွန်တော်၏ အဝတ်တွင် သွေးများ စွန်းပေနေခြင်းတို့မှာ ကျွန်တော်တရားခံအဖြစ်သို့ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပါတော့သည်။

ယခု အချုပ်ခန်းထဲသို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်တော်၏ ချစ်ဇနီး ပဝါန၏စကားကို မယုံကြည်ပါ၊ နောင်ကိုလည်း ယုံကြည်တော့မည်မဟုတ်ပါ။ မိန်းမများ၏ ချစ်ဖွယ်အပြုံးနှင့် မာယာသည် ယောကျ်ားကြီးတစ်ယောက်၏ အသိဉာဏ်ကိုပင် ဖုံးလွှမ်းသွားနိုင်ကြောင်း ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါပြီ။

ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းခြင်းတစ်ခုမှာ မောင်ဘမြိုင်အား ကျွန်တော့်လက်ဖြင့် မသတ်လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ "အသိုးကြီး" ရုပ်ကို ယခုအမှုတွင် သက်သေခံတင်ပြပါသည်။

အထက်ပါ အကြောင်းအရာများကို ကျွန်တော်သည် ဘုရားရှေ့တွင် သစ္စာဆို၍ ရေးသားတင်ပြအပ်ပါကြောင်း။

မောင်ဘနီး

(တရားခံ)

တရားခံမောင်ဘနီးက စာဖြင့်ရေးသားတင်ပြသော အကြောင်းအရာများကို ဖတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်သည် သက်သေခံတင်ပြသော ဘီလူးရုပ်ကြီးနှင့်တူသည့် အရုပ်ကြီးကိုကြည့်ရှုရာ ၎င်းမှာ မောင်ဘနီး၏စာရွက်များတွင် ရေးသားဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း အလွန်ပင်ထူးခြား၍ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်လည်း ရမ်းဗြဲတွင် နေခဲ့စဉ်က သက်ကြီးတစ်ယောက်ထံမှ ကြားခဲ့ဖူးသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သတိရမိ၏။ ၎င်းမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီ ၁၀ နှစ်လောက်က "ဝဲလက်မော်" ရွာရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှဆရာတော်သည် ကျောင်းသားများနှင့်အတူ ပင်လယ်မှ လှိုင်းပုတ်တင်ရှိ

နေသော ဒိုက်သရောများကို ဆယ်ယူရင်း ၅ တောင်ကျော် ၆ တောင်ခန့်ရှိ အတော်အတန်ချောမွေ့သော သစ်တုံးတစ်တုံးကို တွေ့ရသဖြင့် ကျောင်းဝင်းတံခါးဦးစိုက်ရန် ကျောင်းသို့ယူခဲ့တော်၏။

ထိုတိုင်ကို စိုက်ပြီးသည့်အချိန်မှစ၍ ဆရာတော်နေသော ကျောင်းခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခဲများကျလာခြင်း၊ မီးခွက်များ အလိုအလျောက် ငြိမ်းသွားခြင်း၊ လူကိုမမြင်ရဘဲ အွမ်းအုပ်များ အပေါ်သို့ မြောက်ပါသွားခြင်း စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ခြောက်လှန့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ သို့သော် ဆရာတော်ကား ဤသစ်တုံးကြောင့်ဖြစ်ရသည်ကို မသိရှာချေ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျောင်းပေါ်၌ နေ၍မဖြစ်အောင်ပင် ရှိတော့၏။ ထိုသတင်းသည် တစ်ရွာလုံး ပျံ့နှံ့လျက်ရှိရာ အထက်အညာမှ အင်းအိုင် လက်ဖွဲ့များတွင် ဝါသနာပါသည့် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး ရောက်လာသည်တွင်မှ ထိုဘုန်းတော်ကြီး ဩဝါဒအတိုင်း ထိုတုံးကြီးကိုနုတ်ယူကာ ပင်လယ်သို့ မျှောလိုက်ရလေသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာတော်ကျောင်းတွင် ခြောက်လှန့်ခြင်းများ မရှိချေ။ ဘုန်းတော်ကြီး၏ အဆိုမှာ ဤတုံးကြီးတွင် "သူယောင်"များပါလာကြောင်း . . . သို့ဖြစ်၍ သူယောင်များက ခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမြွက်မျှအမိန့်ရှိတော်မူ၏။

ကျွန်ုပ် ယခုစီရင်ရမည့် မောင်အောင်ဘန်းအမှုနှင့် အထက်ပါအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကြားသိခဲ့ဖူးသော ဇာတ်သုတကို

ပေါင်းစပ်ဆင်ခြင်မိ၏။ သစ်တုံးကြီးကိုဆယ်ယူ၍ ဝင်းတံခါးတိုင်စိုက်သော ဘုန်းတော်ကြီးရွာနှင့် အရုပ်ကြီးကို မောင်အောင်ဘန်းရခဲ့သော နေရာမှာ တစ်ရွာတည်းဖြစ်၏။ ခြောက်လှန့်သည်ဆိုခြင်းမှာလည်း အတူတူကဲ့သို့ရှိ၏။ သို့ဖြစ်၍ စီရင်ချက်မချမီ ကျွန်ုပ်သည် ဤအကြောင်းများကို နက်နဲစွာစဉ်းစားမိ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်ကို ကျွန်ုပ်၏စီရင်ချက်၌ ထည့်သွင်းရေးသားရသည်မဟုတ်ချေ။ အမှုဆိုသည်မှာ သက်သေထွက်ချက်ပေါ်၌သာ အကိုးအကားပြု၍ စီရင်ရမည်၊ သို့မှလည်း တရားနည်းလမ်းကျပေမည်။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ကား သရဲတစ္ဆေကို ယုံကြည်သူမဟုတ်ချေ၊ သို့သော် ဤအမှုတွင် တရားခံအောင်ဘန်း၏ထွက်ချက်၊ အခြားသက်သေများထွက်ချက်၊ ပတ်ဝန်းကျင်အဖြစ်အပျက်တို့မှာ တရားခံအား မေးမလျက်ရှိလေသည်။ ထို့ပြင် ဆရာဝန်အား နောက်ထပ်ခေါ်ယူစစ်ဆေးရာ၌လည်း သေသူမောင်ဘမြိုင်လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာမှာ ချွန်သော လက်နက်တစ်ခုဖြင့် ပြုလုပ်၍ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ဓားရှူး၊ ဓားမြှောင်ကဲ့သို့ထက်မြက်သော အသွားရှိသည့် လက်နက်မျိုးမဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ အရုပ်ကြီး၏ လက်ျာဘက်လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးဖောက်က ဖြစ်နိုင်လောက်ကြောင်း ထပ်မံထွက်ဆိုလေသည်။

သို့ဖြစ်ရကား . . . ကျွန်ုပ်သည် တရားလိုပြသက်သေများ၊ ဆေးဆရာဝန်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေခံနေသည်တို့ကို

အဆောက်အအုံအထားပြုပြီးလျှင် . . . ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ကို သုံးကာ အောင်ဘန်းအား အထက်ရုံးသို့မတင်ဘဲ လွှတ်ပစ်လိုက်လေသည်။ သက်သေခံတင်ပြသော အရုပ်ကြီးကိုမူ ရုံးတော်က ဖျက်ဆီးပစ်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဦးအောင်သိန်း
ပင်စင်စား တရားသူကြီးဟောင်း
. . . . မြို့

■ ■ ■